

I den norske betænkning 1973 nr. 3 om boligbeskatningen er der imidlertid oplyst følgende:

„For så vidt gjelder andre land som det er innhentet oplysninger fra, er det to — England og Canada — som har begrensninger i fradragsretten for gjeldsrente­begrensninger. I England ble gjeldsrente­begrensningen innført i 1969. Det er i vedlegg I pkt. 2.6. redegjort for hvordan begrensningen er gjennomført. Som det fremgår er det fortsatt fradragsrett for renter av gjeld til kjøp av eller påkostning på bolig. Opplysninger innhentet fra Inland Revenue viser imidlertid at man i praksis ikke kan kontrollere hvorvidt gjelden refererer seg til næring eller andre formål.“

I øvrigt henvises der til den i samme betænkning side 283-284 givne redegørelse for de britiske bestemmelser om fradrag for gældsrenter.

Spørgsmål 25:

Finansministerens kommentarer ønskes til følgende citat (fra Skattedepartementets skrivelse af 26. januar 1973):

„En ophævelse af retten til fradrag af renter af privat gæld forudsætter, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst skelnes mellem lån, som er anvendt til forbrug, og lån, som skatteyderen har optaget for at skaffe sig indtægts­givende aktiver, f. eks. driftsmidler til en erhvervs­virksomhed, værdipapirer eller indlån i pengeinstitutter.

En sådan sondring mellem private lån og andre lån vil ofte være vanskelig at foretage. Man kan i den forbindelse blot betragte en af de mest almindelige former for lån: lånene i eget enfamiliehus. Udgifterne til renter af disse lån kan ikke uden videre betragtes som private, knyttet til et lån til forbrug. Lånet i enfamiliehuset kan jo være optaget med henblik på at anskaffe indtægts­givende aktiver.

Ikke mindst fordi det er vanskeligt at skelne mellem de private lån og andre lån, vil der være betydelig risiko for, at ophævelsen af fradragsretten for renter af private lån kun får fuld virkning over for lønmodtagere og pensionister, som alene råder over meget beskedne formueaktiver. Disse skatte­ydere vil i praksis få meget svært ved at overbevise skattemyndighederne om, at deres

lån er anvendt til andet end privatforbrug, og de vil derfor sjældent opnå fradrag for deres renteudgifter. — — —“

Svar:

Citatet stammer oprindelig fra en redegørelse, som finansministeren gav folketingets daværende skatteudvalg i september 1972.

Som det fremgår af det citerede uddrag, blev der i denne redegørelse peget på, at en ophævelse af retten til fradrag af renter af privat gæld forudsætter, at der ved indkomstopgørelsen skelnes mellem lån, som er anvendt til forbrug, og lån, som skatte­yderen har optaget for at skaffe sig indtægts­givende aktiver.

I redegørelsen blev der endvidere gjort opmærksom på, at det ofte vil være vanskeligt at foretage en sådan sondring mellem private lån og andre lån. Det blev bl. a. belyst ved en omtale af lån i eget enfamiliehus.

Efter finansministeriets opfattelse må der tillægges de fremdragne afgrænsnings­spørgsmål en meget stor betydning under det videre arbejde med det i redegørelsen omtalte problem. Herunder må man især være opmærksom på risikoen for, at visse grupper af skatteydere vil forsøge at unddrage sig den ordning, det videre arbejde skal tage sigte på.

Spørgsmål 26:

Der ønskes beregninger over virkningerne for de skatteydere, som erhverver eller bygger parcelhuse efter 8. juni 1973.

Svar:

Efter de gældende regler i ligningslovens § 14 A, stk. 2, skal lejeværdien af nyanskaffede enfamiliehuse og ejerlejligheder beregnes af lejeværdien ved seneste almindelige vurdering, der er foretaget forud for det pågældende kalenderår. Det vil sige, at ejendoms­værdierne ved 15. almindelige vurdering skal benyttes som grundlag for lejeværdiberegningen i perioden 1974-77. Lejeværdiprocenten er 4; dog beregnes der 6 pct. af den del af ejendoms­værdien, der overstiger 400.000 kr. Denne beløbsgrænse skal revideres i forbindelse med hver almindelig vurdering, første gang i forbindelse med 15. almindelige vurdering.